

Καμίλλο Μπερνέρι, Πόλεμος και Επανάσταση

☰ Κατηγορία: Παγκόσμια Αναρχική Ιστορία

✎ Γράφτηκε από τον/την Καμίλλο Μπερνέρι

Η Ισπανική Δημοκρατία γεννήθηκε τον Απρίλη του 1931 από μια πολιτική επανάσταση που ήταν σχεδόν ειρηνική. Ένας Ισπανός Σοσιαλιστής 34 ηγέτης αναγνώρισε ότι αυτή η επανάσταση «no habia removido las entranas del país». Οι μάζες του λαού εξαπατήθηκαν από την Δημοκρατία η οποία δεν είχε καμιά κοινωνική σταθεροποίηση αφού δεν έδωσε γη στους χωρικούς. Η αγροτική μεταρρύθμιση που ψηφίστηκε από το Κορτέζ σερνόταν από σχέδιο σε σχέδιο και εφαρμόστηκε σε ομοιοπαθητικές δόσεις.

Τον Οκτώβρη του 1934, ένας Ανδαλουσιανός χωρικός αντιπροσώπευσε εκατομμύρια σαν κι αυτόν όταν είπε στην Bertrand de Jouvenel: « Οι Σοσιαλιστές μας υποσχέθηκαν γη. Μας είπαν ότι η εφαρμογή της αγροτικής μεταρρύθμισης είναι μια πολύ περίπλοκη δουλειά. Και ακόμη δουλεύουμε για τρεις πεσέτες τη μέρα»

Η Δημοκρατία εξαπάτησε εξίσου τις μάζες του λαού στις πόλεις. Όταν ο Έρνεστ Τόλλερ, ρώτησε ένα Καταλανό εργάτη τι νόμιζε για την Δημοκρατία, έλαβε αυτή την πολύ σημαντική απάντηση: «Είναι απλά το παλιό σκυλί με νέο κολάρο».

Μια Δημοκρατία που φάνηκε αποφασισμένη να βελτιώσει την κοινωνική κατάσταση θα ήταν πολιτικά δυνατή για να μην φοβάται ένα Φασιστικό πραξικόπημα. Η Δημοκρατία δεν προστάτεψε τα καπιταλιστικά συμφέροντα αρκετά σταθερά, ούτε επίσης ενθάρρυνα την χειραφέτηση του προλεταριάτου. Ιστορικά υπήρξε συνένοχος του Φασισμού με την επιμονή της να ψάχνει για έναν συμβιβασμό μέσω κυβερνητικών ομαδοποιήσεων αντί να σταθεροποιήσει τη θέση της μέσω αυστηρά Σοσιαλιστικών πολιτικών.

Όταν ξέσπασε το Φασιστικό πραξικόπημα, η Δημοκρατία είχε πετύχει να πολώσει πολιτικά όλες τις προοδευτικές συνδικαλιστικές οργανώσεις και κόμματα μόνο και μόνο, γιατί φάνηκαν καθαρές από εμφανή αντιδραστική διείσδυση, σαν η μόνη γραμμή άμυνας με την οποία θα μπορούσε να γίνει η επίθεση ενάντια στις συντηρητικές δυνάμεις. Ήταν το Κράτος που ήταν πιο αποδεκτό από την Κυβέρνηση. Φαινόταν σαν να ήταν ένα απαραίτητο όργανο σύνδεσης ανάμεσα στις διάφορες οργανώσεις άμυνας και τα νέα διευθυντικά σώματα και επίσης σαν ένα ενοποιητικό και συντονιστικό κέντρο για τις διάφορες αριστερές πολιτικές δυνάμεις.

Κάτω από αυτήν την φαινομενική ένωση, ένα βαθύ χάσμα επέμενε. Από τη μία ήταν οι «νομιμόφρονες», απλοί Δημοκρατικοί και λίγο, πολύ προοδευτικοί. Μαζί τους ήταν οι Σοσιαλδημοκράτες για τους οποίους ο αγώνας ανάμεσα στον Φασισμό και την Κοινωνική Επανάσταση μπορούσε να υποβιβαστεί σε έναν πόλεμο ανάμεσα στον Φασισμό και τον Αντιφασισμό. Από την άλλη κάποιος μπορούσε να δει τους Αναρχικούς και την αφρόκρεμα του προλεταριάτου, και οι δύο πεισμένοι ότι η οδηγία, «να κερδίσουμε τον πόλεμο» είχε νόημα μόνο σαν μια υπόδειξη ενός άμεσου στόχου. Το να επιτευχθεί αυτός ο στόχος ήταν μια ζωτική απόλυτη αναγκαιότητα για όλα τα αριστερά κόμματα και για όλες τις 35 συνδικαλιστικές οργανώσεις. Ήταν επίσης ο όρος για την πολιτική και κοινωνική πρόοδο όλου του έθνους. Αλλά αυτό δεν σήμαινε ότι η Κοινωνική Επανάσταση έπρεπε να περιοριστεί σε έναν πόλεμο «ανάμεσα στην Μαδρίτη και το Μπούργκος», σε έναν πόλεμο «ανάμεσα στην Δημοκρατία του Αθάνια και την κυβέρνηση του Φράνκο».

Ο «πόλεμος» στην Ισπανία είναι ένας «εμφύλιος πόλεμος», δηλαδή πολιτικός και κοινωνικός ένοπλος αγώνας. Και από όλα αυτά προκύπτουν από το γεγονός ότι δεν είναι ζήτημα κάποιων ειλικρινών δυνάμεων που παλεύουν μεταξύ τους και έχουν λίγη επαφή με την πραγματική ζωή των μαζών. Αυτό το γεγονός δεν έχει κανένα χαρακτηριστικό μιας ερμητικά απομονωμένης μάχης. Ένας αγώνας ανάμεσα στους υποστηρικτές του Φράνκο και τους υποστηρικτές του Αθάνια θα μπορούσε να είχε αρκετές αναλογίες με αυτόν που οι Κοινωνικές Κατακτήσεις στην Καταλωνία, την Αραγωνία και την Λεβάντε άρχισαν. Με αυτόν τον αγώνα του οποίου οι νικητές θα μετασχηματίσουν ολόκληρη την κοινωνική ζωή του έθνους ακολουθώντας μια προκαθορισμένη πολιτική και κοινωνική κατεύθυνση, με αυτόν τον αγώνα που δεν θα μπορούσε να τελειώσει με μια υποχώρηση των στρατευμάτων, αλλά μόνο με μια εξορία των κατακτημένων.

Η φύση και η έκταση της σύγκρουσης, οι μορφές ανάπτυξης της, οι αναπόφευκτες συνθήκες του αποτελέσματος της είναι τέτοιες που τα χαρακτηριστικά αυτού του ένοπλου αγώνα είναι εκείνες του «πολέμου», αλλά η ουσία είναι εκείνη της «Κοινωνικής Επανάστασης». Το προλεταριάτο είναι μπλεγμένο σε έναν αγώνα με τους αστούς, ενώ η εκκλησιαστική ιεραρχία και η στρατιωτική τάξη διεξάγει πόλεμο εναντίον του, «το χρήμα προσφέρει τα εφόδια του πολέμου» όπως λένε οι Γάλλοι.

Η οικονομική επιβάρυνση του πολέμου, δεν μπορεί να γίνει ανεκτή πλέον από την μπουρζουαζία. Γι' αυτό το λόγο πρέπει να δοθεί έμφαση σε μια νέα «πολεμική οικονομία». Μια απαραίτητη συνθήκη μιας ισχυρής «βιομηχανίας πολέμου» είναι μια «πολεμική οικονομία» η οποία για να υπάρχει σαν οικονομία πρέπει να έχει σαν στόχο της και σαν βασικό λόγο ύπαρξης μια ευρεία χρησιμότητα.

Οικονομικά τα νομισματικά προβλήματα, όπως και όλα τα άλλα προβλήματα, δεν μπορούν να λυθούν με «οικονομικούς όρους» χωρίς να καταστραφούν τα συμφέροντα διάφορων κοινωνικών τάξεων. Όμως δεν πρέπει κάτω από το πρόσχημα της αναγκαιότητας να νικήσουμε τον πόλεμο, να πέσουμε στο αντίθετο άκρο από τους συντηρητικούς, σε έναν Σοσιαλιστικό εξτρεμισμό οποίος δεν θα μπορούσε να λάβει την

έμπνευση του από τις αναγκαιότητες του ένοπλου αγώνα αλλά από τις φόρμουλες και τα προγράμματα των οποίων η επίτευξη είναι πολύ μακριά.

Η πιο καρποφόρα θέση είναι η «κεντρώα» θέση. Πρόκειται να δώσω, μες σκοπό να αποφύγω κάθε παρεξήγηση, ένα καθαρό παράδειγμα. Νομίζω 36 ότι η κοινωνικοποίηση της μεγάλης και μεσαίας κλίμακας βιομηχανίας είναι μια «αναγκαιότητα του πολέμου» και μια απαραίτητη δημιουργία της «οικονομίας του πολέμου». Διάφοροι αντιφασίστες είναι τόσο πολύ πεισμένοι γι' αυτό όσο και 'γω, αλλά δεν είναι όσον αφορά τις αρχές κολεκτιβιστές. Υποστηρίζοντας την «παρούσα αναγκαιότητα» της κοινωνικοποίησης της μεγάλης και μεσαίας κλίμακας βιομηχανίας, θα πάρω με το μέρος μου αυτούς τους αντιφασίστες οι οποίοι θα το επιδοκιμάσουν και οι οποίοι τελικά θα έρθουν να βοηθήσουν.

Έχω από την άλλη πολλές επιφυλάξεις σχετικά με την κοινωνικοποίηση της μικρής κλίμακας βιομηχανίας όσον αφορά τις «αναγκαιότητες του πολέμου» και είμαι υποχρεωμένος να φιλονικώ με συντρόφους οι οποίοι θα ήθελαν να επεκτείνουν την βιομηχανική κοινωνικοποίηση στο μέγιστο βαθμό.

Καλώ τον εαυτό μου «κεντρώω». Στα δεξιά μου έχω όλους αυτούς που αντιτίθενται στην κοινωνικοποίηση, στ' αριστερά εκείνους που είναι απόλυτα υπέρ της και οι οποίοι έχουν μαξιμαλιστικές τάσεις. Στο κέντρο βρίσκομαι εγώ μαζί με όλους τους κολεκτιβιστές οι οποίοι σκέφτονται σαν κι εμένα και οι καθαροί αντιφασίστες, οι οποίοι διατηρούν την πίστη ότι η δημιουργία μιας γνήσιας πολεμικής οικονομίας είναι αναγκαία, πιστεύουν ότι οι βασικοί παράγοντες αυτής της οικονομίας είναι η κοινωνικοποίηση της μεγάλης και μεσαίας κλίμακας βιομηχανίας. Η κεντρώα θέση δεν λαμβάνει υπ' όψιν μόνο τις αυστηρά οικονομικές και παρούσες αιτίες οι οποίες επιδρούν θετικά όσον αφορά την ανοχή προς την μικροαστική τάξη, αλλά επίσης λαμβάνει υπ' όψιν και τα ψυχολογικά αίτια.

Η Ρωσική μικροαστική τάξη πολέμησε στο πλευρό του προλεταριάτου από το 1917 έως το 1920, κατά τη διάρκεια της εξέγερσης του Μαρτίου και του Απριλίου του 1920 στο Ρούρ, η μικροαστική τάξη συμμετείχε στον αγώνα ενάντια στον Kapp και ενάντια στο μαύρο Reichswehr. Τον Οκτώβρη του 1934 στη Μαδρίτη και την Καταλονία η μικροαστική τάξη ξανά έλαβε ενεργό μέρος στην εξέγερση και έκανε το ίδιο στην εξέγερση στις Αστουρίες. Σήμερα ενώ παλεύουμε ενάντια στον Φασισμό, πρέπει να θυμούμαστε ότι αν οι αγρότες που εξαπατήθηκαν από την αποτυχημένη αγροτική μεταρρύθμιση συμμετείχαν αδύναμα στην Ισπανική Σοσιαλιστική εξέγερση του Οκτώβρη του 1934, ήταν η ένοπλη επέμβαση των Rabassaires (ένωση καλλιεργητών αμπελιών) η οποία τον Ιούλη του 1936 ήταν ένας από τους κύριους παράγοντες της νίκης ενάντια στον Φασισμό στην Καταλωνία.

Ανάμεσα στις συντηρητικές δηλώσεις του Καμπαλλέρο και διάφορες δογματικές μαξιμαλιστικές κριτικές του ομπορτουισμού της C.N.T και της F.A.I, πιστεύω ότι πρέπει με έναν δίκαιο και καίριο τρόπο να δώσουμε χώρο για μια τίμια λογική λύση στα προβλήματα της «πολεμικής οικονομίας». Μια τέτοια νέα τοποθέτηση σίγουρα δεν θα είναι αρκετή για να ρίξει 37 γέφυρες ανάμεσα σε μας και το P.O.U.M από τη μία και τις ομάδες του P.S.U.C από την άλλη. Αλλά θα είναι ικανή να διευκολύνει μια ειλικρινή και ενεργή κατανόηση ανάμεσα σε όλους τους πραγματικούς αντιφασίστες, και κατά δεύτερον θα επιτρέψει μια πιο στενή συνεργασία ανάμεσα σε αυτούς που είναι πραγματικά Σοσιαλιστές.

[αναρχική ιστορία](#) [αναρχικό κίνημα](#) [αναρχική θεωρία](#) [αναρχισμός](#) [Ισπανία,](#)